

SUP
SHE
ΜΕ
TC
Η ΠΙΟ ΔΥ
ΚΗ ΒΕΝ.
ΠΟΥ ΜΠ
Ν' ΑΓΟΡΑ

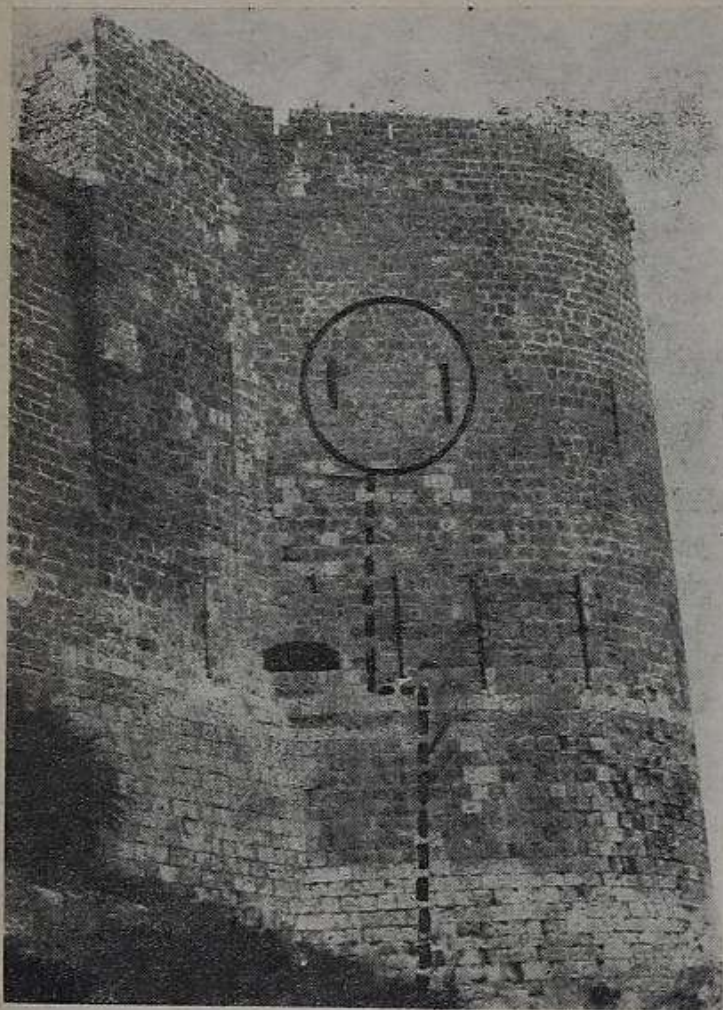
‘Η ζωή
‘Ο θάνατος
του Drámo

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΑΪΜΣ OF **ΣΑΪΠΡΟΥΣ**

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

100
Miles

Η ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΗ

Η ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΗ του Μάρκου Δράκου και των 15 άλλων κρατουμένων από το φρούριο της Κερύνειας πρόσθεσε ακόμα ένα θεμέλιο στην ιστορία του περίφημου κάστρου. Ήταν η πρώτη δραπέτευση πολιτικών κρατουμένων, τρείς μήνες μετά την εφαρμογή του νόμου περί προσωποκρατήσεως. Τη νύκτα της 23ης Σεπτεμβρίου 1955 16 πολιτικοί κρατούμενοι από τους πρώτους που συνελήφθησαν κατόρθωσαν υπό μυστηριώδεις πράγματι συνθήκες να εγκαταλείψουν το αχυρωμένο και γερά φρουρούμενο κάστρο.

Οι κρατούμενοι εύρισκαν τον δόρειο Πύργο του Κάστρου, του οποίου οι πολεμιστές έκλεισαν για την ασφαλή κράτηση των πρώτων πολιτικών κρατουμένων. Ακριβώς αυτές τις πολεμιστές απέφραξαν με υπομονή και με μεγάλη προσοχή.

Οι κρατούμενοι χρησιμοποίησαν τις κουβέστες τους για σχοινί. Έδεσαν την μία με την άλλη και ένας, ένας κατέβηκαν ως μια πατωσιά του κάστρου και από εκεί πήδησαν στην άμμο. Όταν δόθηκε το σύνθημα του συναγερμού ανακαλύφθηκε ότι δεν εξαφανίστηκαν δάκρυς από την παραλία, πράγμα που έδειχνε ότι οι κρατούμενοι βγήκαν στην πόλη και από εκεί πήραν διάφορες κατευθύνσεις.

Την επαύριον συνελήφθησαν οι επτά. Οι δραπέτες ήταν οι ακόλουθοι: Εύαγγελος Έρωτοκρίτου, Χρίστος Ελευθερίου, Μάρκος Κ. Δράκος, Μίχης Κ. Φυρίλλας, Χαρίλαος Ξενοφάντος, Λάμπρος Ν. Κανκαλίδης και Μιχαήλης Ρωσσίδης από την Λευκωσία, Παύλος Νικητα και Λένκιος Ροδοσθένους από την Λεμεσό, Πέτρος Παπαϊωάννου, από την Αμμόχωστο, Ανδρέας Πολυδίου, από την Λεύκα, Πέτρος Σάββα Στυλιανού, από την Κυθρέα και Κωνσταντίνος Θ. Λοΐζου από το Καλόν Χωριόν.

Η Ζωή

ΤΟΝ είδα να στέκεται μπροστά μου και για μερικές στιγμές αλληλοκυτακτήκαμε. Κανένας δεν κινήθηκε. Ύστερα έπυροβόλησα με το αυτόματόν μου.

Έτσι παραστατικά, περιέγραψε ένας στρατιώτης την τραγικήν στιγμήν όταν ο Μάρκος Δράκος έπεσε σ' ένεδρα λίγο πριν από το μεσονύκτιο της 18ης Ιανουαρίου 1957.

Όλα συνέβησαν εϋθύς ύστερα από μια δυνατή χαλασθούελλα, όταν ακόμη τα γύρω θουνά άντηχούσαν από τις φοβερές θροντές...

Ο Δράκος ανταπέδωσε το πυρ πριν κατακυλήσει στο έδαφος. Ένας όμως σύντροφος του εξαφανίσθη μέσα στο μυστήριο εκείνης της νύχτας...

Ύστερα από λίγα λεπτά οι στρατιώτες έφτασαν έρποντας για να βεβαιωθούν αν ο Δράκος είχαν αποθάνει... Το σώμα του παρέμεινε εκεί ως το πρωί...

Ο Μάρκος Κυριάκου Δράκος γεννήθηκε στις 24 Σεπτεμβρίου του 1932 στο Γενικό Νοσοκομείο Λευκωσίας. Τρία μερόνυχτα ή μάνα του αγωνιούσε στην κλίνη του νοσοκομείου και την τρίτη μέρα επί τέλους, στις 3 το πρωί έφερε στον κόσμο το μικρό, παχουλό, ξανθόμαλλο αγοράκι, που σ' γιατρό και νοσοκόμους έκαναν έντ' όψη τ'ό βάρος και ή ομορφιά του.

Μάρκον τον ωνόμασαν. Τα παιδικά του χρόνια τ'ά πέρασε στη Λεύκα. Ήταν ένα ήσυχο, θεοφοβούμενο παιδί που κινούσε την περιέργεια των μεγαλύτερων με την σιωπή του και την πρόωρη ωριμότητά του που καθρεπτιζέτο σ'α στοχαστικά του μάτια. Στο

Η μητέρα και ο πατέρας του Μάρκου Δράκου.

μαί 'ο θάνατος του Δράμου

Οι φωτογραφίες του Δράκου νεκρού, που δημοσιεύουμε στο παρόν τεύχος, είναι από τις μόνες που σωζονται και μας δόθηκαν από την οικογένειά του. Τις φωτογραφίες αυτές τις πήρε ένας από τους Άγγλους στρατιώτες, που ήταν παρόντες κατά την τραγική εκείνη ώρα... Και ύστερα από λίγο καιρό ο Άγγλος στρατιώτης επισκεπτόταν την οικογένειά του Δράκου και τους παραχωρούσε ολόκληρο το φωτογραφικό φιλμ.

Δημοτικό ήταν πάντα πρότυπο καλού μαθητού. Έδειχνε επιμέλειαν εξαιρετικήν και μεγάλο ενδιαφέρον στα μαθήματά του. Σ' όλα πρωτοστατούσε. Πάντα ήθελε να διευθυνη. Ήταν όμως καλός και ποτέ δεν ανταπέδιδε τα πειράγματά των συμμαθητών του. «Εγώ όλα τ' άφηνω στο Θεό», έλεγε.

Ήταν το μοναδικό αγόρι στην οικογένειά του και όλοι τον αγαπούσαν. Η μεγαλύτερή του αδελφή θυμάται τα καλά παιδικά χρόνια, τα θυμάται και τα νοσταλγεί: «Είμαστε φτωχά παιδιά, αλλά πολύ εύτυχισμένα. Δεν μας ένοιαζε αν τα παπούτσιά μας ήταν τρύπια ή τα ρούχα μας μπαλωμένα. Είμαστε αγαπημένα αδελφία και η χαρά ποτέ δεν μας έλειπε...»

Όταν ο Μάρκος τέλειωσε το Δη-

μοτικό της Λεύκας, ο πατέρας του που εργάζεται ως ηλεκτροτεχνίτης στο Δημαρχείο του χωριού του, μαζέψε όλες τις οικονομίες του και τον έστειλε στην Εμπορική Σχολή Σαμουήλ, στη Λευκωσία. Κι' έδω ο Μάρκος έσημείωσε μεγάλην επίδοση στα μαθήματά του και έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον στη λογιστική και στην εκμάθηση της αγγλικής και γαλλικής. Τις διακοπές του τις περνούσε στη Λεύκα, το κατάφυτο μεγαλοχώρι της Σολέας, βοηθώντας τον πατέρα του ή κολυμπώντας και ψαρεύοντας στη θάλασα του Ξερου πιο κάτω... Στο καφενείο σπάνια σύχναζε και τότε έκαθόταν παράμερα κι' εδιάβαζε εφημερίδες και περιοδικά. Ποτέ όμως δεν κουράστηκε να κυνηγάει πουλιά με το αεροδόλο ή να περπατάει, πολλές φορές κατά

τῇ νύχτα, πάνω στὰ θουνά μὲ τὶς ἐξόθεργες στὴ ράχη καὶ τὸ μικρὸ σακκὶ στὸ χέρι — πότε γεμᾶτο καὶ πότε κενό — τὸ σακκὶ ποὺ ἔβαζε τὸ κυνήγι του. Ἡ φύση καὶ ὁ ἀνοιχτὸς ὁρίζοντας εἶχαν μιά ἀκατανίκητη δύναμη πάνω του. Κι' οἱ καλύτεροι τοῦ φίλοι ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ τοῦ ἔκαναν παρέα σὲ ἐκδρομὲς καὶ σὲ ὁρεῖθασίες του... Κι' ἐκεῖνοι ποὺ συζητοῦσαν μαζί του χίλια-δυὸ θέματα, πάντα σοβαρὰ καὶ κατὰ πρό-
τίμηση πολιτικά.

Τέτοιους φίλους εἶχε πολλούς. Ἦταν ὁ Σταῦρος Φιλύρας ποὺ θρίσκειται τώρα στὴ Ἀφρική, ὁ Μίκης Φιλύρας, ὁ Νίκος Ἰωάννου ποὺ συνελήφθη τελευταία σὲ Γερακές, ὁ Ἀνδρέας Πολυδίου ποὺ συνελήφθη τὸν Μάιον τοῦ 1956, ὁ Γεώργιος Δ. Γεωργιάδης... Φίλοι καὶ γνωστοὶ τοῦ ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν. Τὶ ἀγαποῦσε ὅμως περισσότερο ἀπ' ὅλα ὁ Μάρκος Δράκος;